

Vésetek

*Fasor. A fák eleven törzsén
betűk és ábrák mély sebe.
Rájuk róttá szerelmes önkény,
mi mára Káin bélyege.*

*Nyomok. Vad percek lángolása.
A kéreg szárad, nő a rés.
És napsütésben nő az árnya.
Ki egymás mellett, összevész.*

*Ők úgy maradtak, mint a börtön
falán a hiány-vésetek.
Megszenvedett díszek a bőrön.
Ez örök, az meg szétpereg.*

*Ahogy az idővel a festék,
a téglára kent vakolat.
Mindent felszívó néma esték
borítják be az arcokat.*

*Akár a fák, ha villanyfűrész
zúgása ébreszt hirtelen,
és részletekké lesz a fű rész,
testből kibunyó értelem.*

*A légalapács és a lángok
munkája más és azonos.
A töredékek és zsarátnok,
mi jel volt, mindent összeros.*

*Csak gondolunk kibúlt helyükre,
ha koponyánkban eleven
a megbocsátás édes üdve,
forradások sebbhelyeken.*

Sorok és rímek

*Úgy állnak elem, ősi rendben,
mint az eredmény, egyszeregyben,
petrol-lámpa fényében árnyék,
sorok mögött a titkolt szándék,
mi mondhatatlan, mégis feltör;
lappang az elbagyott időtől,
mutatva nekem mint Tamásnak
mély seb nyomát feltámadásnak,
mi tovább lépve fájdalomtól,
feszült idegben tovább tombol,
mint magból búza, kalász pattan,*

*azonos, mégis más alakban,
csupán a csonkja karcos lábat
(aratáskor a talpra támad),
mi a végső summában éled,
mutatván holtban élő képet,
mely mint az ikon belénk dermed,
ahogy balandó kér kegyelmet,
mikor a végső verejtékben
feladta azt, hogy tovább éljen,
mérőföldkövek, befedve mésszel,
mögötte kő, mit már nem észlel.*

Illatok, szagok

*A lendülettel lekaszált
 füvek mindenség-illata
 még Éden óta ránk maradt
 de mássá lett az almafa
 tudást kínáló ékessége
 abogy a zúgó gép felébreszt
 az álom csendjét összetépvé
 zaja szikár félelmet éleszt
 mikor a minden eltűnik
 a kaszás lépte közbecsattog
 tetőtől talpig szúrós füstig
 keresztüljár a kórház szaglott
 klór és kloroform-elegye
 az ajtórésnyi idegennek
 nem intesz hívod gyere be
 a tudás-átok tovább kerget
 abogy a béna arc fölött
 magaddal nézel szemtől szembe
 amíg egy vályún átgörög
 tested villamos-jégverembe
 fognád de nincs kéz csupán eszme-
 alomból kibújt ördögök
 édenkert csökött elevenje
 és vibogásuk mennydörög
 velük vagy ellenük üvöltve
 követeljük a halott csendet
 nézünk a töppedt szülőföldre
 Édenünk óta elveszettek.*

TÁRBAY EDE (1932) író, költő. A Miskolci Nemzeti Színház, a Magyar Televízió, az Állami Bábszínház dramaturgia. 1993–2002 között az Apor Vilmos Katolikus Főiskola óraadó tanára. Legutóbbi verseskötete: *A kíváncsi királyleány* (2010).